

sösiáurín

telf. 14720 — 11820
box 76, 3800 Tórshavn

Útgevri: p.f. sösiáurín
Fyrirkaststjóri: Tórfinn Smith
Bláðstjóri: Vilhelm Johannesen (abyrgd)
Bláðmenn: Hogni Djurhúus
Jóhann Mortensen
Jan Müller
Lýsingar: Arne Thomsen
Uppseting: Sösiáurín
Prent: Dimmalætting

Brúktir møblar

blíga til sølu.

Tlf. 15483 aftaná kl. 18

HEYST-NÝTT

Nögv nýggj model í Wrangler-
er floyalsbuksum heimkomin.
Prisur frá 250,-

Wrangler
Trøndargøta 27
Telf. 14710

UM SVØVNLEYSAR NÆTUR
OG RANNSAKAN

Í Dagblaðnum 7. septemb-
er 1979 skrivir Óli Breck-
mann undir heitinum: Sjúlvrannsakan — hvørj-
um tøva hana? Henda
stoytkókanin í Dagblað-
num kom, tí Heðin Klein,
landsstýrismaður, hevði
lagt afturat, tá ið stuðulin
til fiskivinnuna varð um-
røddur, at teir, sum finga
hesa »gávu«, skuldu rann-
saka seg sjálvan.

Tá ið nevnt verður í
greinini um vinnulívs-
menn, ið hava manga
svøvnleysa nátt í lötuni,
datt hetta í hugan: hvør
svevur tryggast í samfel-
lag okkara og hvør rann-
sakar síni viðurskipti mest
her á landi?

Nú leitaðu teir, sum
áttu trolararnar, sær til
landsstýrið og bóðu um
»krákr krónur« fyrri at
sleppa úr teimum trupul-
leikum, sum henda vinn-
an, sum teir umboðuðu,
var komin í. Teir finga
henda pening — uttan
nakra treyt — einans orð-
ini tey, at teir áttu at rann-
saka seg sjálvan. Tað
kann ikki vera ov nógv
sagt. Hetta er tað minsta,
ið fylgjast kann við hesum
peningi, sum ein heilsan
frá tí almenna. Tað er
løgíð, at landið ikki skal
hava meira at siga í viður-
skiftinum hjá hesum ym-
isku feløgum, ið fáa pen-
ingaligan stuðul, bæði á
ein og annan hátt. Nú er at
vóna, at hesir vinnulívs-
menn sova trygt, men eg
hugsi, at tær herðarnar,
sum skulu bera kostnaðin
av hesum, munnu óivað
gera sína hugsa um hesi
viðurskipti. Tað eru tey
somu, sum skulu gjalda
gildið! Sovu tey trygt?
— Tað er ivingasamt.

Sagnkongurin Sisyfos
bleiv straffaður av guð-
unum (gresk myta), at
hann skuldi rulla ein stein
niðan eftir einari brattari
fjallasíðu, men hvørja ferð
hann var við at náa fjalla-
toppin, rullaði steinurin
omanaftur.

Meg minnst nú lesara-
bræv síðsta vetur í
Oyggjatiðindum, har
maður setti síni rannsak-
aðu viðurskipti skært í
ljósmála. Hann greiddi
frá, at hann hevði verið á
einum kristiligum fundi,
hvar tosað varð um Ríka
mann og Lasarus — einki
ilt um tað. Tá hesin maður
kom út aftur, rann hug-
rensl gjøgnum sinn hans-
ara, sum gav honum eftir-
tanka — ikki bara honum,
men eisini teimum, ið løsu
hetta lesarabrev.

Tá ið metið var lokið og
útumafur var komið, stóð
ein long, long bílurð fyrri
fleiri hundrad túsund
krónur uttanfyri. Viðari

segði greinskrivarin, at
skuldi hann fáa endarnar
at røkka saman, so mátti
hann liggja eftir hvørjum
einasta yvirtíma, og ikki
var tíð hjá honum at
ganga til hesi møti og
minni ráð at keypa sær bil.
Mundi hesin maður ikki
grunda yvir og rannsaka
seg sjálvan og viðurskipti
síni bæði væl og virðiliga?

Mær vitandi er í dag
tann sami hópurin av
teimum lægstlöntu litið
betri fyrri enn fyrri 30-40
árum síðani. Tey hava pro-
sentvís somu nøgd av per-
sónligari inntøku av tí

ikki hava manga eina
svøvnleysa nátt í tí
sveittakendu rannsakani-
ni: hvussu skal eg fáa
endarnar at røkka saman
— eins og maðurin á mót-
inum?

Arbeiðararnir, fiski-
menn v.m. eru teir, ið læt-
ast eru at fáast við. Hesir
bólkar verða nýttir í tí
peningaliga samanspælin-
um, sum ein tvøga á tí
politiska leikpallinum —
sum bæði kann vindast
burtúrur, vaska og tveit-
astu burtur, tá ið hon
er útslitin. Sannleikin er
tann, at tær veikastu herð-
arnar bera tær tyngstu
byrðarnar. Soleiðis hevur
tað verið frá Aralds tíð, og
soleiðis er tað í 1979.

Óli Breckmann, far í tað
heimið, har maðurin kemur
heimaftur við minstu-
løn! Far í tað heimið, har
fólkapensionisturin situr!
Far í tað heimið, har ar-
beiðskvinnan, arbeiðarin
og útróðrarmaðurin býr,
og tala við tey um øko-
niskum umstøðum teirra
og samanber tær við tær
umstøður, sum hann
hevur, ið stendur í friari
vinnu!!! Ikki hevði tann,
ið stóð í tí friu vinnuni,
verið nakað skrímsl at
komið inn til, ið skreið í
skráðuni bæði líkamliga
og sálarliga — ikki tyngd-
ur av svøvnleysum nátt-
um, og orðið rannsak-
kendi hann ikki til!!!!

(Í greinini hjá Óla
Breckmann eru ting, sum
eg persónliga eri samdur
við honum í, t.d. at lands-
verkfrøðingurin kann til-
lata sær at rulla handan
steinin upp á toppin,
uttan at spyrja landsstýr-
ið ella figgjarnevndina eftir.
Hetta er eitt krárlag,
sum átti at verið rann-
sakað, og hann sjálvur
staðið til svars fyrri tilika
økonomiska nýtslu).

Hattin av fyrri tí flokki
og teimum politikarum, ið
kunnu skapa tilik kor, at
nevndu samfelagsbólkar
fingu eina tilveru, ið sam-
svavar við tað liv, ið tann
førir, ið stendur í friari
vinnu!!!!

Sálmaræindið — »Hin
fria vinnan« — man fáa ein
annan dām, um tú setir
teg niður og fert at tolka,
at granska, at undirsøkja,
at róta upp í tí friu vinn-
uni.

Sagt verður, at tað er
uppspærd ein milliard í fer-
oyskum bankum og óivað
man ein onnur milliard
finnst í útlendskum
bankum. Hvar eigur so
henda peningin?

Nú veit eg ikki, hvussu
nógv tað almenna eigur av
hesum peningi her í Fer-
oym. Í hinum Norðan-

londunum liggur hetta um
ein fjórðing av tí samlaðu
uppsparingini. Teirri sam-
laðu uppsparingini, sum
kann rópast fyrri tann
privata uppsparingin, eiga
tey vinnurøkjandi (fria
vinnan) 90% av. Hugsandi
er, at myndin er tann

Tað er eingin so væl fyrri
í samfelag okkara í dag
sum tann, ið stendur í fri-
ari vinnu. Fyri tað fyrsta
hava tey lógina aftan fyrri
sin rygg, fyrri tað næsta
kunnu tey fáa alla ta sak-
kønu hjálp til vegar, tá ið
debet og kredit skal skriv-
ast. Tá ið roknskapurin
hjá hesum, ið hava eitt-
hvørt privat, ið gevur pen-
ing av sær, verður lagdur
fyrri líkingarnevndirnar í
bygd og í bý, so eru tað
ofta teir báðir Pauli Ellef-
sen og Jógván Sundstein,
ið figurera á blaðnum.

Skrivað verður: henda
roknskap havi eg sett upp,
men ikki reviderað. Hetta
hava teir jú loyvi til, hetta
er jú teirra arbeiði og livi-
breyð. Skuldi tað borið á,
at tú fekt ein roknskap,
sum teir hava reviderað,
so varð skrivað: Henda
roknskap havi eg revider-
að eftir teimum skjølum,
sum fyriliggja. Hvat við
teimum skjølum, sum ikki
fyriliggja og teimum oyru-
um, sum ikki figurera á
blaðnum?

Alt hetta er ein vitspark-
ur fyrri seg sjálvan, men
sum hann, ið hevur ein
pýlsuvogn, eina kjallara
forrætning, restaurant,
sølubúð av einum ella øð-
rum slag, eitt virki, eitt
skip, eina heilsu, eitt
reidaravirki, eitt hvørt fe-
lag, ið rekur vinnu, kann
gera sær brúk av. Hvat
við manninum á motin-
um? Hvønn sakkunnleika
skal hann halda seg til, tá
ið hann fer at skriva debet
og kredit — snøgt sagt
ongan. Óli Breckmann til-
ráddi øllum at fara at
arbeiða hjá tí almenna,
fyrri at fáa góð og trygg
livikor. Eg skal tilræða øll-
um, at fara í fria vinnu,
fyrri at fáa góð og trygg
livikor.

Tað verður altið malið
rundan um ta friðhalgaðu
sátuna: kapitalin. — Hann
skal, Gud hjálpi mær,
breyðføðast við øllum tí
snildi, ið ein kann finna
fram fyrri at hann kann
kinast og klappast, so
feldurin á honum kemur at
skina, sum tann fagrásti
feldurin á klótinu. Og
hvørjum skínur hann fyrri
— fyrri mær og tær og
manninum á motinum....? Nei
eina og alleina fyrri
teimum, ið eiga henda
dunga!

Framhald á síðu 10